

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci
žalobce: **L. V.**, bytem, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Ledčická 15, 184 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2017, č. j. KUJI 43797/2017, sp. zn.
OOSČ 386/2017 OOSC/145,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

Odůvodnění:

- 1. Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že žalobu podává proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina a domáhá se zrušení celého rozhodnutí ze dne 13. 6. 2017, č. j. KUJI 43797/2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí

Magistrátu města Jihlavy ze dne 5. dubna 2017, č. j. SZ-MMJ/OD/30616/2016/13, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) a f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“), kterých se měl podle výroku rozhodnutí I. stupně dopustit tím, že „dne 1. 11. 2016 ve 14:15 hod. na ul. v jako řidič motorového vozidla tov. zn., reg. zn. při jízdě ve směru od ul. k ul. držel v levé ruce telefonní přístroj. Dále tím, že následně v horní části v nerespektoval dopravní značku B1 – „zákaz vjezdu všech vozidel“ s dodatkovou tabulkou E13 „Mimo zásobování PRIOR a. s. a zaměstnanci“ a s vozidlem vjel do zásobovacího nájezdu k OD PRIOR a s tímto poté zastavil u nakládací rampy“.

2. Žalobce se domáhá také zrušení rozhodnutí I. stupně, neboť důvodu pro zrušení napadeného rozhodnutí v něm mají původ, kdy napadené rozhodnutí je nezákonné pro rozpor s § 89 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaný aproboval rozhodnutí I. stupně, ačkoliv toto je z níže uvedených důvodů nepřezkoumatelné a nezákonné.
3. Žalobu rozdělil do několika žalobních bodů.
4. **I. Vady výroku**
5. Nejprve žalobce namítá, že výrok je podle jeho názoru nesrozumitelný, neboť ačkoliv je výrokem žalobci kladeno za vinu spáchání dvou přestupků ve vícečinném souběhu nestejnorodém, správní orgán o obou přestupcích rozhodl jedním výrokem, kdy nadto není zřejmé, jakým konkrétním jednáním mělo dojít k porušení jakého právního ustanovení, a tak k naplnění jaké skutkové podstaty. Velmi podobný případ řešil Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41A 58/2014-31.
6. Žalobce rovněž namítá, že popis skutku ve výroku je nedostatečný i z toho důvodu, že ve výroku není uvedeno, že by žalobce nebyl zásobováním PRIOR a. s., anebo zaměstnancem, a na základě popisu skutku ve výroku tedy nelze projednávaný skutek subsumovat pod zvolenou právní kvalifikaci, neboť tak na základě údajů ve výroku nelze jednoznačně dovodit, zda se žalobce skutečně dopustil porušení předmětné značky č. B1, neboť vjezd na tuto značku je zaměstnancům a zásobování PRIOR a. s. podle dodatkové tabule povolen.
7. Dále namítá, že výrok je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť ve výroku absentuje § 13 zákona o přestupcích, který stanovil pravidla pro uložení pokuty, a nepochybně se tak jednalo o ustanovení, podle kterého mělo být rozhodováno. Stejně tak ve výroku absentuje též odkaz na § 12 odst. 1 téhož zákona, který stanovoval zákonná kritéria pro výměru sankce, opět se tak nepochybně jedná o ustanovení, podle kterého bylo (resp. mělo být) rozhodováno, tedy o ustanovení, které by ve výroku nemělo chybět.
8. Dále žalobce namítá, že správní orgán překročil svou pravomoc, pokud mu výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení může uhradit pouze v hotovosti na pokladně úřadu, poštovní poukázkou nebo bezhotovostním převodem na účet.

Žalobce je tak zbaven možnosti splnit tyto povinnosti i jinými způsoby předpokládanými § 163 odst. 3 daňového řádu, které žalobce považuje za jednodušší a méně nákladné. Žalobce je tedy zákonným výrokem krácen na svých právech, neboť mu není umožněno splnit uložené povinnosti libovolným způsobem, které umožňuje zákon.

9. II. Pokuta

10. Dále namítá žalobce, že uložená pokuta je nezákonná a její výměra nepřezkoumatelná.

11. Předně se jedná o skutečnost, že správní orgán nezohlednil všechna zákonná kritéria uvedená v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť se zabýval pouze přestupkovou minulostí žalobce (tj. zákonné kritérium „osoba pachatele“) a následky přestupku. Zcela bez povšimnutí tak zůstal způsob spáchání přestupků, okolnosti přestupků, míra zavinění, pohnutky, zda a jakým způsobem byl žalobce potrestán v disciplinárním řízení za stejný skutek.

12. Již z tohoto důvodu je uložená pokuta nezákonná, neboť správní orgán je povinen zohlednit všechna zákonná kritéria, a to takovým způsobem, aby bylo zřejmé, jaké konkrétní prokázané skutečnosti podřadil pod jaké kritérium a s jakým výsledkem (polehčující/přítěžující okolnost), a s jakým vlivem na konečnou výši pokuty. K těmto požadavkům však výměra pokuty nevyhovuje, a tak se jedná o zneužití správní úvahy.

13. Rovněž žalobce namítá, že správní orgán pochybil i v tom, pokud nijak nerozvedl svou rozhodovací praxi v obdobných případech. Z tohoto důvodu je rozhodnutí I. stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalobce tak nemůže přezkoumat, zda není uložená pokuta diskriminační, resp. zda není v rozporu s rozhodovací praxí správního orgánu, která je pro správní orgán závazná.

14. Rovněž pak namítá, že správní orgán nerespektoval institut zahlázení odsouzení, neboť zjevně přihlížel i k záznamům o přestupcích, ke kterým došlo více jak před třemi lety. I z tohoto důvodu je uložená pokuta nezákonná. Současně žalobce namítá, že rozhodnutí I. stupně je nepřezkoumatelné, neboť správní orgán se aplikovatelností institutu zahlázení odsouzení ani nezabýval, ačkoliv k tomu s odkazem na citovaný judikát byl povinen.

15. III. Zavinění

16. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů i v tom, že správní orgán nijak neodůvodnil svůj závěr, že údajné přestupky byly spáchány z nedbalosti. Správní orgán tudíž pouze parafrázoval zákonnou definici vědomé a nevědomé nedbalosti, aniž se jakkoliv zabýval tím, zda byly jednotlivé znaky té které konkrétní formy zavinění naplněny ve vztahu ke každému z projednávaných přestupků zvlášť.

17. Současně namítá, že z rozhodnutí není zřejmé, zda vzal správní orgán za zjištěnou formu zavinění nedbalost vědomá či nevědomá, což je jistě vadou, neboť pokud zákon tyto formy nedbalosti rozlišuje, je to proto, aby správní orgán v řízení o přestupku zjišťoval konkrétní formu zavinění, a tuto pak zohlednil mj. při výměře pokuty, jakož i při úvahách o materiální stránce přestupku.

18. IV. Použití právního předpisu

19. Dále žalobce namítá, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neboť z nich není zřejmé, podle jakého znění příslušných právních předpisů bylo rozhodováno. Správní orgány tudíž maximálně uvádí, že použily právní předpisy „ve znění pozdějších předpisů“, což je však značně neurčité, neboť to může zahrnovat libovolné znění kromě zcela původního.
20. Nelze tak jednoznačně přezkoumat, zda bylo v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod užito právních předpisů účinných v době spáchání přestupku, případně právního předpisu pozdějšího, který je pro žalobce příznivější.
21. Současně namítá, že správní orgán se nijak nezabývaly tím, zda novější právní úprava, která nabyla účinnosti až po spáchání údajného přestupku, není pro žalobce příznivější, v čemž žalobce spatřuje porušení výše citovaných ustanovení, jakož i práva na spravedlivý proces.

22. V. Dopravní značka

23. Žalobce rovněž namítá, že nebylo nijak prokázáno, že by údajně porušená značka byla právně závazná, neboť správní orgán nedoložil, že by tato byla v souladu s § 77 odst. 5 silničního zákona stanovena příslušným silničním úřadem opatřením obecné povahy, kdy toto by bylo nutné provést jako důkaz.
24. Pokud nebylo opatření obecné povahy doloženo, je nutné *in dubio pro reo* vycházet z toho, že pokud značka na daném místě skutečně stála, byla na dané místo ustavena bez jakéhokoli právního základu, a nadto neoprávněným subjektem, a jednalo se tak o nicotný právní akt, který nemohl nikoho zavazovat a nemohl mít žádné právní účinky.
25. Současně žalobce namítá, že shledává rozhodnutí I. stupně nepřezkoumatelným, neboť správní orgán se právním základem údajně porušené značky vůbec nezabýval, ačkoliv to podle jeho názoru bylo jeho povinností.
26. Současně namítá, že nebylo prokázáno, že by se na žalobce nevztahovala některá z výjimek ze zákazu vjezdu vyplývající z dodatkové tabulky, neboť správní orgán se nijak nezabýval tím, a ani se nepokusil nijak zjistit to, zda žalobce byl zásobováním PRIOR a. s., nebo zaměstnancem.

27. Je sice pravdou, že policisté uvedli, že žalobce se na místě přiznal, že není ani jedním z toho, nicméně v této části je výpověď policistů nepoužitelným důkazem, neboť se jedná o tzv. reprodukovanou výpověď. Nadto správní orgán se touto otázkou nijak nezabýval, a předně je tak jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť při úvaze o tom, zda došlo k porušení předmětně dopravní značky, se měl správní orgán nepochybně zabývat tím, zda se na žalobce nevztahovala některá z přípustných podmínek.
28. Jelikož v tomto směru správní orgán ani neprovedl žádné dokazování, je tak nutné konstatovat, že nebylo prokázáno, že by došlo k údajnému porušení dopravní značky, neboť nebylo nijak prokázáno, že by žalobce nebyl zásobováním nebo zaměstnancem PRIOR a. s.
29. Žalobce přitom zastává názor, že není povinností obviněného se jakkoliv hájit, ale je naopak povinností správního orgánu prokázat vinu nad veškerou pochybnost, a proto pokud vina spočívá v porušení dopravní značky, která se však podle dodatkové tabulky nevztahuje na určitý okruh osob, je jistě povinností správního orgánu prokázat a zabývat se v odůvodnění tím, že obviněný do takového okruhu osob nespadá. Správní orgán se však tímto nijak nezabýval, a ani se nepokusil dotazem na PRIOR a. s. zjistit, zda žalobce je zásobováním nebo zaměstnancem, a nepochybně tak postupoval v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu.
30. Nadto závěr správního orgánu o porušení § 4 písm. c) silničního zákona je nepřezkoumatelný, neboť správní orgán v odůvodnění ani neuvádí, jaká značka měla být porušena, neřeší ani její význam a nepopisuje, jakým jednáním měla být porušena. Správní orgán rovněž opomenul v rozhodnutí uvést právní předpis, který stanovuje význam této značky, v čemž žalobce opět shledává nepřezkoumatelnost.

31. VI. Presumpce nevin

32. Dále uvedl, že správní orgán upřednostnil tvrzení policistů, že při řízení žalobce držel v ruce mobilní telefon, před tvrzením žalobce, že nikoliv, a to na základě úvah, které nerespektují presumpci nevin, neboť správní orgán jaksi z povahy věci označil policisty za věrohodné (nemají na věci žádný zájem), zatímco žalobce označil za *a priori* nevěrohodného (neboť má na věci zájem, a to zprostit se odpovědnosti se odpovědnosti za přestupek, který spáchal).
33. Žalobce přitom zastává názor, že správní orgán je při situaci jako je tato, tedy v případě tvrzení proti tvrzení, kdy proti sobě stojí varianta policistů a obviněného, povinen upřednostnit tvrzení obviněného, pokud nedisponuje konkrétními indiciemi svědčícími o snížené věrohodnosti jeho tvrzení, kdy mezi tyto indicie samozřejmě nepatří samotné postavení obviněného.
34. Na žádné takové indicie však správní orgán nepoukázal, a upřednostnění tvrzení policistů je tak v rozporu s presumpcí nevin.

35. VII. Materiální stránka přestupku

36. Žalobce shledává nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů i v tom, že správní orgán nijak nezohlednil konkrétní okolnosti údajného přestupku při svých úvahách o materiální stránce přestupku, ale toto pouze tvrdí.
37. Správní orgán se přitom měl podle názoru žalobce zabývat tím, jakou rychlostí žalobce jel, když údajně držel v ruce mobilní telefon, a zda tím tedy mohl někoho ohrozit nebo omezit (žalobce přitom tvrdí, že jel velmi pomalu, což ostatně potvrzují i policisté, a tedy i kdyby telefonoval, nemohl by nikoho ohrozit ani omezit, což ostatně dovodil i správní orgán při odůvodnění výměry pokuty).
38. Dále se měl správní orgán zabývat např. tím, jaký panoval provoz, a dále tím, jaký je účel údajně porušené dopravní značky, a zda při jejím nerespektování mohl být někdo omezen, ohrožen nebo poškozen. Žalobce přitom zastává názor, že nikoliv, neboť údajně porušená značka má velmi širokou výjimku, a tedy na dané pozemní komunikaci panuje relativně čilý provoz, a je v podstatě bez významu, zda tuto pozemní komunikaci užije krátkodobě a jednorázově vozidlo, které tam formálně nesmí.
39. VIII. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci
40. Žalobce vyjadřuje nesouhlas s tím, aby rozhodnutí v jeho věci bylo publikováno na internetových stránkách NSS způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně iniciály žalobce.
41. Žalobce má právo na ochranu soukromí, zvláště pokud se jedná o soudní projednání jeho věci mající charakter řízení o trestním obvinění. Obdobně žalobce a jeho právní zástupce tím nedávají souhlas se zveřejněním jména a příjmení, a ani iniciál jména, příjmení, a ani sídla právního zástupce žalobce na webových stránkách NSS.
42. I právní zástupce žalobce má právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Žalobce a jeho právní zástupce nemají zájem na tom, aby z veřejně dostupného webu v rámci přehledu judikatury soudů pro věci správního soudnictví bylo možné zjistit, ve kterých věcech právní zástupce žalobce vystupoval jako advokát.
43. Platný právní řád neumožňuje na webu NSS publikovat jména a příjmení, a ani iniciály účastníků soudního řízení správního a obdobně ani neumožňuje zveřejňovat jména a příjmení a sídlo právních zástupců účastníků soudního řízení. V případě nerespektování žádosti žalobce a právního zástupce na ochranu

soukromí, obrátí se žalobce a jeho právní zástupce na Ministerstvo spravedlnosti, Úřad pro ochranu osobních údajů a příslušný soud.

44. Žalobce a jeho právní zástupce dále zastávají názor, že ust. § 39 odst. 3 písm. d) a e) Směrnice č. 9/2011, Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu nemají oporu v zákonech a ústavních zákonech, tedy, že pokud si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměli by být jejich jména a příjmení, včetně sídla vyvěšována na webu Nejvyššího správního soudu v souvislosti s konkrétními kauzami.
45. Předmětem úpravy kancelářského a spisového řádu ostatně ani nemá být publikace rozhodnutí na webu soudu. Žalobce ostatně zastává názor, Kancelářský a spisový řád je projevem výkonu státní správy Nejvyššího správního soudu, takže ani v pravém slova smyslu soudci Nejvyššího správního soudu při projednávání a rozhodování o kasační stížnosti nerozhodují, zda bude nebo může být rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v jaké míře anonymizace publikováno, ale maximálně mohou poukázat na vnitřní normy Nejvyššího správního soudu s tím, že bude podle nich nikoliv jimi, ale úředníky Nejvyššího správního soudu postupováno.
46. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí, je přesvědčen, že žaloba není důvodná a navrhoval, aby byla soudem zamítnuta.
47. **Posouzení věci krajským soudem.**
48. **Žaloba není důvodná.**
49. Krajský soud v Brně ani jeden z žalobních bodů žalobce nepovažuje za důvodný.
50. Pod bodem I. – vady výroku namítá několik skutečností.
51. Zejména namítá, že dle správních orgánů se žalobce měl dopustit přestupků ve vícečinném souběhu nestejnorodém, přičemž o tomto bylo rozhodnuto správním orgánem I. stupně jedním výrokem.
52. Soud cituje z rozhodnutí Magistrátu města Brna z 5. 4. 2017 výrok rozhodnutí, který zní takto:
53. *L. V., nar., bytem je vinen z přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) 1. a §125c odst. 1 písm. k) zákon a o silničním provozu, spáchaných ve formě zavinění z nedbalosti, porušením ust. § 4 písm. c) a § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 1. 11. 2016 v 14:15 hod. na ul. v jako řidič motorového vozidla tov. zn., reg. zn. při jízdě ve směru od ul. k ul. držel v levé ruce telefonní přístroj. Dále tím, že následně v horní části v nerespektoval dopravní značku B1 – „zákaz vjezdu všech vozidel“ s dodatkovou tabulkou E13 – „Mimo zásobování PRIOR a. s. a zaměstnanci“ a s vozidlem vjel do zásobovacího nájezdu k OD PRIOR a s tímto poté zastavil u nakládací rampy.*

54. Proto se mu podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 2 zákona o přestupcích ukládá:
55. Pokuta v částce 2.000 Kč, slovy dva tisíce korun českých.
56. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích s odkazem na ust. § 1 odst. 1 vyhl. č. 231/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, je obviněný povinen nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč, slovy jeden tisíc korun českých.
57. Celková částka 3.000 Kč je splatná do 30 dnů po právní moci rozhodnutí:
58. a) převodem na účet statutárního města Jihlavy u České spořitelny a. s. Jihlava, č. účtu, konstantní symbol, variabilní symbol
59. b) složenkou na kterékoliv poště
60. c) hotově na pokladně Magistrátu města Jihlavy.
61. Tak, jak je uveden výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tento naprosto není nesrozumitelný, zcela jednoznačně z něho vyplývá, jakého přestupkového jednání, tedy jakých přestupků – dvou přestupků (jejich popis), se žalobce dle správního orgánu I. stupně dopustil, tedy z nichž byl uznán vinným, jsou uvedena i příslušná zákonná ustanovení uvedených přestupků, z nichž byl žalobce uznán vinným a takovýto výrok je naprosto jasný a srozumitelný, s ničím nezaměnitelný, tedy jednoznačně z něho plyne, že žalobce byl uznán vinným ze dvou různých přestupkových jednání, kterých se dopustil stejného dne 1. 11. 2016, je uvedeno, jaká pravidla silničního provozu porušil. Tato žalobní námitka tedy v žádném případě důvodná není.
62. Pokud za vadu výroku žalobce pokládá dále tu skutečnost, že ve výroku rozhodnutí není uvedeno, že by žalobce nebyl zásobováním PRIOR a. s. nebo zaměstnancem, že by se tedy skutku popsaneho ve výroku rozhodnutí zákazu vjezdu všech vozidel s dodatkovou tabulkou „Mimo zásobování PRIOR a. s. a zaměstnanci, dopustil.
63. Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy žalobce byl mimo jiné obviněn z nerespektování dopravní značky B1 – zákaz vjezdu všech vozidel s dodatkovou tabulkou E13 – Mimo zásobování PRIOR a. s. a zaměstnanci jednoznačně plyne, když je z takovéhoho jednání obviněn, že neprováděl ani zásobování PRIOR a. s., a že není zaměstnancem této organizace.
64. Uvádět skutečnost, že žalobce neprováděl zásobování PRIOR a. s. a není zaměstnancem této organizace, by bylo ve výroku zcela nadbytečné, neboť pokud by žalobce byl zaměstnancem PRIOR a. s. nebo prováděl pro tuto organizaci

zásobování, nemohl by se přestupkového jednání, z něhož byl v tomto směru obviněn, dopustit.

65. To, že žalobce neprováděl zásobování PRIOR a. s. a nebyl zaměstnancem této organizace, žalobce ani netvrdí, a to ani v průběhu správního řízení, ale ani v samotné žalobě, takže je zcela evidentní, že dne 1. 11. 2016, kdy byl z přestupkového jednání obviněn, zásobování pro PRIOR a. s. neprováděl, ani nebyl zaměstnancem této organizace. Navíc tato skutečnost je uvedena i v úředním záznamu podepsaným policisty N. a L., kteří přestupkové jednání žalobce zjistili, když z tohoto úředního záznamu policejní hlídky plyne, že samotný žalobce sdělil, že v OD PRIOR nepracuje, že pracuje jako finanční poradce – OSVČ, do OD PRIOR s osobním automobilem vjel, jelikož zde má sedačku, kterou potřebuje naložit.
66. Soud tedy uvádí, že pokud by žalobce, buďto prováděl zásobování OD PRIOR nebo byl jeho zaměstnancem, přestupkového jednání, z něhož byl obviněn, by se nedopustil, takže doplňovat do výroku větu, že žalobce neprováděl zásobování PRIOR a. s. ani nebyl jeho zaměstnancem, by bylo zcela nadbytečné.
67. Pokud pak žalobce namítá, že výrok rozhodnutí je v rozporu s ust. § 68 odst. 2 absentuje v oddíle týkající se uložení pokuty § 13 zákona o přestupcích a stejně tak odkaz na § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, také soud nepokládá za žalobní námitku, která by mohla způsobit nesrozumitelnost nebo nezákonnost výroku rozhodnutí správního orgánu.
68. Soud, jak již citoval výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, uvádí, že v oddíle týkající se uložení sankce je uveden odkaz na ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 2 zákona o přestupcích.
69. Ust. § 125c odst. 5 písm. g) zní:
70. *Za přestupek se uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč, jde-li o přestupek podle odst. 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).*
71. Ust. § 11 odst. 1 písm. b) zní:
72. *Za přestupek lze uložit tyto sankce – pokutu.*
73. Ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích zní:
74. *Za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce vztahující se na přestupek nejpřísněji použitelný. Zákaz činnosti nebo zákaz pobytu lze uložit, jestliže je lze uložit za některý z těchto přestupků.*

75. Soud má za to, že všechna podstatná zákonná ustanovení vztahující se na uložení sankce za přestupky žalobce byly ve výroku rozhodnutí správního orgánu uvedeny.
76. Soud má za to, že citovat ust. § 12 odst. 1 či § 13 zákona o přestupcích by bylo zcela nadbytečné.
77. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích stanoví, že *při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.*
78. Soud uvádí, že k čemu je třeba přihlédnout při určení druhu sankce a výměry, které stanovení ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, přihlédly správní orgány při stanovení výše sankce a toto uvedly v odůvodnění svého rozhodnutí, což je v pořádku.
79. Pokud jde o citaci ust. § 13 zákona o přestupcích, které zní:
80. *Odst. 1 tohoto zákonného ustanovení stanoví, že pokutu lze uložit do 1.000 Kč, nestanoví-li zvláštní zákon tohoto zákona nebo jiný zákon pokutu vyšší.*
81. *Odst. 2 § 13 pak zní, že v blokovém řízení (§ 84) lze uložit pokutu do 5.000 Kč, pokud tento zákon nebo jiný zákon nepřipouští uložit v takovém řízení pokutu vyšší, a v příkazním řízení (§ 87) do 10.000 Kč.*
82. *Odst. 3 § 13 zní tak, že pokuta uložená orgánem obce je příjmem obce, jejíž orgán ve věci rozhodoval v I. stupni. Pokuta uložená jiným správním orgánem České republiky je příjmem státního rozpočtu této republiky.*
83. Soud neví, proč by ve výroku rozhodnutí měl být citován § 13, když se týká uložení pokuty v blokovém řízení, uložení nejnižší výše pokuty či to, že pokuta je příjmem obce či republiky.
84. Pokuta byla uložena podle příslušného silničního zákona za podmínek stanovených v příslušných paragrafech zákona přestupkového a v tomto případě je naprosto nepodstatné, že uložena pokuta je příjmem obce.
85. Pokud ve výroku uvedeno, jakým způsobem může žalobce pokutu zaplatit, jedná se o vyjmenování běžných typických případů zaplacení pokuty, způsobu, kterým se pokuta platí, pokud by ji chtěl žalobce zaplatit jiným způsobem než tím, který je ve výroku rozhodnutí uveden, nic tomu samozřejmě nebrání, důležité je to, aby se výše uložené pokuty dostala Magistrátu města Jihlavy, pokud v uvedené výši bude pokuta tomuto orgánu zaplacená, ať jakýmkoliv způsobem, nebude rozhodně podruhé po žalobci vymáhána.

86. Soud tedy tuto námitku uzavírá tak, že výrok rozhodnutí správního orgánu je srozumitelný, je v souladu se zákonem, jsou v něm uvedena všechna potřebná zákonná ustanovení, výrok je naprosto srozumitelný v tom, že z něho jednoznačně a nezaměnitelně vyplývá, z jakých přestupkových jednání byl žalobce obviněn, co je mu tedy kladeno za vinu, a jakou výši podle jakých právních předpisů a konkrétně citovaných ustanovení z nich, má zaplatit a komu.
87. Pokud jde o druhou žalobní námitku, týkající se uložení pokuty, kdy žalobce uvádí, že uložená pokuta je nezákonná a její výměra nepřezkoumatelná, kdy již nebyl respektován institut zahlazení odsouzení a správní orgán se tedy zabýval celou přestupkovou minulostí žalobce, nezabýval se zcela kritérii uvezenými v zákoně o přestupcích, tedy neuváděl způsob spáchání přestupků, okolnosti přestupků, míru zavinění, pohnutky, a zda a jakým způsobem byl žalobce potrestán v disciplinárním řízení za stejný skutek.
88. Navíc pak žalobce namítal, že správní orgán pochybil, když nerozvedl svou rozhodovací praxi v obdobných případech.
89. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplynulo, že správní orgán při rozhodování o přestupcích obviněného vycházel z toho, že došlo k porušení právního předpisu o silničním provozu, vzal do úvahy charakter a okolnosti spáchání přestupků. Při ukládání sankce byla zohledněna skutečnost, že se obviněný stejného jednání v minulosti již dopustil. Přihlédnuto bylo i k tomu, že se jedná o řidiče s celkem 11 záznamy v evidenční kartě řidiče a 5 body v bodovém hodnocení řidičů. Ve prospěch obviněného přihlédl k tomu, že při spáchání přestupků nedošlo k ohrožení nebo omezení ostatních účastníků silničního provozu či třetích osob. Proto správní orgán uložil sankci pokuty v polovině zákonem stanoveného rozpětí, kdy v tomto případě lze uložit sankci v rozmezí od 1.500 Kč do 2.500 Kč. To se považuje za dostatečné k naplnění účelu řízení a sjednání nápravy.
90. Ve svém rozhodnutí pak k uložené sankci žalovaný uvedl, že zvolená sankce je podle krajského úřadu řádně odůvodněna a v souladu s kritérii vyjádřenými v § 12 odst. 2 zákona o přestupcích a považuje ji s ohledem na okolnosti spáchání přestupků a osobu odvolatele za odpovídající a splňující represivní i preventivně výchovnou funkci. Manipulací s telefonním zařízením (či jiným záznamovým zařízením) za jízdy sice odvolatel ohrožoval zejména sám sebe, snížením soustředění se na samotnou jízdu, avšak jedná se o porušení zákazu stanoveného zákonem, tudíž se musí každý řidič bez dalšího takového jednání zdržet. Řídit se dopravními značkami je povinnost každého řidiče na pozemních komunikacích, která je stanovena zákonem. Nerespektováním této povinnosti může dojít k ohrožení účastníků silničního provozu.
91. Krajský soud na tomto místě uvádí, že i pokud jde o odůvodnění rozhodnutí o uložené sankci – pokutě a její výši zcela jednoznačně vychází z kritérií stanovených v ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, k nimž zcela jednoznačně správní orgán I. stupně přihlédl, a s jehož zdůvodněním i výši pokuty se žalovaný ztotožnil. Soud nemá za to, že nebylo přihlédnuto ke všem kritériím stanoveným v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, dle něhož se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke

způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.

92. Soud uvádí, že tak jak byla v zákonem stanoveném rozpětí sankce uložena a odůvodněna, soud nemá žádné výhrady, s tímto odůvodněním se ztotožňuje, správní orgán I. stupně ke skutečnosti, že se žalobce dopustil 11 přestupkových jednání přihlédl z toho důvodu, že hodnotil osobu pachatele spáchání přestupku, toto přičítal, a to zcela logicky, k tíži žalobce, neboť pokud jde o jeho osobu, kterou hodnotil, za této situace, bylo nutno žalobce hodnotit jako řidiče neukázněného, řidiče, který v předchozí době ve vícero případech již pravidla silničního provozu nerespektoval.
93. Ani tato námitka žalobce tedy důvodná není, pokud pak žalobce namítal, že správní orgány neuvedly rozhodovací praxi v obdobných případech, soud zde uvádí, že zajisté správní orgány nevybočily ze své rozhodovací praxe, ovšem nicméně jednotlivý případ je nutno individuálně posoudit v souladu s podmínkami uvedenými v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a soud shrnuje, že takto zajisté správní orgány postupovaly, z jejich rozhodnutí nic jiného nevyplývá.
94. Pokud pak žalobce k otázce obvinění poukazoval na to, že správní orgán nijak nezduvodnil svůj závěr, že údajné přestupky byly spáchány z nedbalosti a navíc nerozvedl, zda se jedná o nedbalost vědomou či nevědomou, ani v tomto soud nespatřuje žádné nedostatky na straně správních orgánů. K výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně ohledně uložené sankce se podrobně vyjádřil na straně 4 v posledním odstavci, když s tímto zdůvodněním se krajský soud rovněž ztotožňuje. Souhlasí s tím, že s ohledem na skutečnost, že se obviněný k formě zavinění přestupku nevyjádřil, na základě aplikace zásady *in dubio pro reo* (v *pochybnostech ve prospěch obviněného*), bylo rozhodnuto ve výroku o přestupku tak, že se jednalo o zavinění z nedbalosti.
95. Další žalobní námitka směřující do toho, že z rozhodnutí správních orgánů není patrné, jaký právní předpis byl použit, tedy že jednoznačně nelze z rozhodnutí vyčíst, zda bylo postupováno v souladu s ust. § 7 odst. 1 zákona o přestupcích a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.
96. Podle § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, *odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku, podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.*
97. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, *trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.*
98. Krajský soud v Brně s žalobní námitkou žalobce v tomto směru nesouhlasí, správní orgány použily právní předpisy účinné v době spáchání přestupku, nic jiného z jeho

rozhodnutí nevyplývá, soud pouze podotýká, že jde o citovaná ustanovení silničního zákona, pozdější úprava není pro žalobce příznivější.

99. Tuto námitku soud tedy pokládá pouze za námitku účelovou.

100. K další žalobní námitce týkající se dopravní značky (zákazu vjezdu s výjimkou) žalobce namítá, že nebylo prokázáno, že by údajně porušená značka byla právně závazná, neboť správní orgán nedoložil, že by tato byla v souladu s ust. § 77 odst. 5 silničního zákona stanovená příslušným silničním úřadem opatřením obecné povahy, kdy toto by bylo nutno provést jako důkaz.

101. Podle § 77 odst. 5 silničního zákona *místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích stanoví příslušný správní orgán opatřením obecné povahy, jde-li o světelné signály, příkazové a zákazové dopravní značky, dopravní značky upravující přednost a dodatkové tabulky k nim nebo jiné dopravní značky ukládající účastníkovi silničního provozu povinnosti odchylné od obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích. Opatření obecné povahy nebo jeho návrh zveřejní příslušný správní orgán na úředních deskách obecních úřadů v obcích, jejichž správních obvodech se opatření obecné povahy týká, jen stahuje-li se stanovení místní nebo přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích k provozu v zastavěném území dotčené obce, nebo může-li stanovením místní nebo přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích dojít ke zvýšení hustoty provozu v zastavěném území dotčené obce. Jde-li o stanovení přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích, nedoručuje příslušný správní orgán návrh opatření obecné povahy a nevyzývá dotčené osoby k podávání připomínek nebo námitek; opatření obecné povahy nabývá účinnosti pátým dnem po vyvěšení.*

102. Krajský soud v Brně nemá nejmenší pochybnost o tom, že v uvedeném místě byla umístěna dopravní zákazová značka s výjimkou, přičemž nepochybuje, že se jednalo o příslušnou dopravní značku umístěnou v uvedeném místě příslušným orgánem. Vyplývá to z fotografií založených ve správním spise, přičemž ve správním řízení byli vyslýcháni jako svědkové po řádném poučení i oba policisté, kteří přestupková jednání žalobce zjistili a zajistě, pokud by měli tito o umístěné dopravní značce pochybnosti, tedy zda tato zákazová značka byla umístěna v rozporu se zákonem nebo příslušným orgánem, zajistě by na tuto skutečnost správní orgán upozornili.

103. K tomu, co žalobce zmínil jako námitku i k výroku rozhodnutí správního orgánu a nyní poukazuje v této žalobní námitce znovu, že nebylo nijak prokázáno, že žalobce nespadá do okruhu osob, kterým byla povolena výjimka vjezdu, tedy že žalovaný ani správní orgán I. stupně neprokázali, že by prováděl zásobování PRIOR a. s. nebo byl zaměstnancem této organizace, soud uvádí pouze to, co již uvedl k námitce týkající se výroku rozhodnutí, kde tuto námitku žalobce vznášel rovněž.

104. Další žalobní námitka - *presumpce neviny*, kde žalobce namítá, že správní orgán upřednostnil v otázce držení mobilního telefonu žalobcem tvrzení policistů

před tvrzením žalobce, když tvrzení policistů označil za věrohodnější, ani s touto žalobní námitkou soud nesouhlasí.

105. Soud má za to, že skutkový stav byl dle jeho názoru náležitě zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu a z ničeho nevyplývá, že by „jenom tak“ správní orgány upřednostnily výpovědi svědků – policistů před sdělením žalobce. Soud zde uvádí, že výpovědi obou policistů byly v zásadních věcech zcela konzistentní, z jejich výpovědi zcela jednoznačně vyplývalo, že oba viděli na poměrně malou vzdálenost (cca 3,5 m) žalobce jako řidiče vozidla, jak drží v levé ruce u levého ucha černý mobilní telefon. Tento telefon mu „vykukoval“ z ruky, policistům, jak uvedli, nic ve výhledu nebránilo, z protisměru jízdy vozidla žalobce žádné vozidlo nejelo v uvedenou dobu, uvedeného dne a hodinu svítilo slunce, které však policisty neoslňovalo, rozhledové podmínky byly dobré.
106. Soud tedy uvádí, že zcela správně byla zhodnocena výpověď policistů tak, že jednoznačně oba viděli žalobce jak drží v levé ruce u levého ucha mobilní černý telefonní přístroj, nebylo prokázáno, že by policisté měli jakýkoliv, ať již pozitivní či negativní vztah k žalobci, nebylo prokázáno, že by žalobce měl v dřívější době s těmito dvěma policisty nějaké negativní zkušenosti, nebylo prokázáno ani to, že by tito policisté v minulosti již řešili nějaké přestupkové jednání žalobce, tedy je evidentní, že tito plnili pouze své služební povinnosti, kdy dohlíželi na bezpečnost silničního provozu. Na tom, jaký bude výsledek přestupkového jednání, tedy neměli žádný zájem, na rozdíl od žalobce, kterému v případě, že bude správním orgánem prokázáno přestupkové jednání, hrozila sankce.
107. Další žalobní námitka žalobce se týkala toho, že správní orgány nijak nezohlednily konkrétní okolnosti údajných přestupků při svých úvahách o materiální stránce přestupku, soud také nesouhlasí.
108. Naplněním materiálního znaku obou přestupků se správní orgán také řádně zabýval, a to na straně 5, předposlední odstavec svého rozhodnutí, kdy soud se zcela ztotožnil s úvahou správního orgánu o naplnění materiálního znaku přestupku, na toto plně odkazuje, takže má za to, že ani tato žalobní námitka žalobce důvodná není.
109. Pokud jde o poslední námitku, a to zveřejňování osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu NSS, soud uvádí, že tato námitka směřuje vůči postupu Nejvyššího správního soudu, nikoliv Krajského soudu v Brně.
110. Soud tedy uzavírá, že dospěl k závěru, že ani jedna z žalobních námitek žalobce není důvodná, dle názoru soudu se jedná pouze o účelová tvrzení, když soud zdůrazňuje, že v průběhu správního řízení žalobce i jeho zmocněnec v podstatě zůstali nečinní, kromě jednoho podání zmocněnce nereagovali, nařízeného jednání se ani jeden z nich nezúčastnil, odvolání bylo podáno pouze blanketní, a ani přes výzvu správního orgánu nebylo doplněno.

111. Soud má za to, že skutkový stav byl zjištěn náležitě, přestupková jednání, popsaná ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobci byla prokázána a soud nezjistil žádné porušení právních předpisů ze strany jak správního orgánu I. stupně tak žalovaného, a proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
112. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. června 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
E. D.